

РЕШЕНИЕ

№ 870

гр. С., 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА**

при участието на секретаря **М. АТ. ДРАГАНОВА**
като разгледа докладваното от **ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА** Гражданско дело № 20231110118121 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, против Я. А. И., ЕГН *****, с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот, находящ се в гр. С....., с абонатен № 12042, въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период до имота на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно приложимите общи условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок от датата на публикуване на месечните дължими суми на интернет страницата на ищцовото дружество, а като не е сторил това, ответникът е изпаднал в забава, поради което дължи обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия. Ищецът поддържа, че съгласно чл. 139 ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Сочи, че в случая услугата дялово разпределение на топлинна енергия в сградата се извършва от „Б.“ ООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, за което също се дължи възнаграждение. По изложените съображения ищецът моли за

признаване за установено, че ответникът му дължи следните суми: 2053,28 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.01.2023 г. до окончателното изплащане; 228,92 лв., представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2020 г. – 10.01.2023 г. върху главницата за топлинна енергия; 67,98 лв., представляваща стойност на цена на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.12.2019 г. – 30.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.01.2023 г. до окончателното изплащане; 12,15 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за услуга за дялово разпределение в размер на 67,98 лв. за периода 31.01.2020 г. – 10.01.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.01.2023 г. по ч. гр. д. № 2660/2023 г. по описа на СРС, 48 състав. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Я. А. И., с който се оспорват исковете по основание и размер. Ответникът оспорва, че е собственик на процесния имот, съответно клиент на доставяната до него топлинна енергия с доводи, че собственик на имота е Т. Я. И.а, по силата на саморъчно завещание, вписано в Служба по вписванията на 27.08.2012 г., съответно именно тя следва да отговаря по исковата претенция. Евентуално възразява за погасяване на част от вземанията по давност. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: съществуването на облигационно правоотношение между страните през исковия период с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди; качеството на ответника на клиент на топлинна енергия за битови нужди през исковия период, както и че до процесния имот, който е топлоснабден, е доставена топлинна енергия на стойност поне исковата сума; че през исковия период е извършвана услугата дялово разпределение на топлинна енергия, както и че стойността ѝ възлиза поне на исковата сума; изпадането на длъжника в забава в плащане на главниците и че дължимата мораторна лихва е в размер на исковите суми.

Ответникът следва да докаже възраженията си (правоунищожавачи, правоизключвачи или правопогасявачи) срещу съществуването на вземанията, респективно срещу изискуемостта им.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността за процесните вземания.

На първо място, спорен е въпросът дали ответникът е пасивно легитимиран да отговаря по предявените искове, респективно дали има качеството на потребител на

топлинна енергия за исковите период и имот, като в тази връзка съдът приема следното:

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Според чл. 153, ал. 1 ЗЕ (редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ.

Съгласно задължителните разяснения на ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК, ВКС, освен посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ правни субекти (собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот), и трети лица, ползващи имота по силата на договорно правоотношение, могат да бъдат носители на задължението за заплащане на доставената топлинна енергия за битови нужди към топлопреносното предприятие, когато между тези трети лица и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят е клиент на топлинна енергия за битови нужди и дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с откриване на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество.

В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. Собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. Следователно договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот, част от сграда, намираща се в режим на етажна собственост, може да бъде както изричен писмен (при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора), така и презюмиран (сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване на имота), като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина (изричен или презюмиран), преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице. Ето защо за преценката с кого дружеството – ищец е в облигационни отношения за

доставка на топлинна енергия за процесния имот през процесния период, от значение е обстоятелството с кое лице последно по време е бил сключен договор за доставка на топлинна енергия (изричен или презюмиран).

С отговора на исковата молба ответникът изрично оспорва наличието на твърдяната облигационна връзка с ищеца, отричайки да е носител на вещни права или да е ползвал процесния имот през исковия период.

По делото е приет Нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка № 80, том XXIX, дело № 4590/1983 г., видно от който на 10.11.1983 г. Паска Петрова Лапатова е прехвърлила на дъщеря си М.Р. И.а апартамент, находящ се в гр. С....., на първи етаж над партера от етажната собственост на ул. „Н. Кофарджиев“, застроен на 76 кв. м., заедно с таванско помещение и избено помещение, заедно със 114/1000 ид. части от дворното място, върху което е построена сградата, съставляващо парцел XXI от квартал 320, местността „Центъра“ по плана на гр. С., цялото от 336 кв. м., срещу задължението на приобретателката М.Р. И.а да поеме изцяло гледането и издръжката на прехвърлителката П.Л., която си е запазила правото да ползва самостоятелно цялото жилище до края на живота си. Посоченият имот, видно от Удостоверение изх. № 68-00-817/07.06.2021 г. от „Географска информационна система – С.“ ЕООД има настоящ адрес: гр. С..... 8 и не е спорно, че е процесният имот.

По делото е прието и Удостоверение за идентичност от 23.12.2022 г. от Дирекция „Обслужване на клиенти и управление на вземанията“ на „Т.С.“ ЕАД, съгласно което апартамент, находящ се в гр. С..... на първия етаж над партера, с площ от 76 кв. м. по документ за собственост е идентичен с апартамент № 4, регистриран в базата данни на „Т.С.“ ЕАД на адрес ул. „Л.П.“ № 8, вх. 1, с абонатен № 12042, заменен след актуализация на софтуера с инсталация 4000065359.

От представеното Удостоверение за наследници, издадено от Столична община, район „Красно село“ на 29.03.2012 г. се установява, че М.Р. И.а, ЕГН ***** е починала на 06.03.2012 г., като е оставила за свой наследник по закон ответника в настоящото производство – Я. А. И., ЕГН ***** , син.

По делото е прието и заявление – декларация с рег. индекс № ТД3-311/23.08.2012 г. до „Т.С.“ ЕАД, изхождащо от Я. А. И., ЕГН ***** , чрез пълномощник, за откриване на партия съгласно Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т.С.“ ЕАД на потребители в град С., на адреса на топлоснабдения имот: гр. С..... 8, ет. 2, ап. 4, с посочване, че домакинството на заявителя се състои от 4 членове, като е посочен абонатен № 12042, както и предишния потребител на топлинна енергия – М.Р. И.а, към декларацията е представено пълномощно от 03.08.2012 г., с което Я. А. И. е упълномощил А. Н. С. да го представлява пред всички държавни и общински органи и служби и длъжностни лица, като извършва всякакви правни и фактически действия по заявяване и деклариране на собствените му недвижими имоти, включително да прави всякакви искания и получава всякакви документи, свързани с имотите на територията на гр. С., както и заявление – декларация от А. Н. С. от 23.08.2012 г. във връзка с подаденото заявление за

откриване на партида, към което е представено пълномощно, с което С. е упълномощена да представлява Я. А. И., собственик на имот на адрес ул. „Л.П.“ № 8, ет. 2, ап. 4 пред „Т.С.“ ЕАД. По делото не е спорно, че въз основа на това искане, отправено от ответника, чрез надлежно упълномощено лице, ищецът е променил партидата на процесния имот с абонатен № 12042 на името на ответника. В отговора на исковата молба същият изрично признава, че е упълномощил А. Н. С. да извършва представителство пред администрации по отношение на собствените му недвижими имоти в гр. С., в т. ч. и пред „Т.С.“ ЕАД, както и че тя е подала на 23.08.2012 г. заявлението – декларация пред ищеца за откриване на партида за топлоснабдяване на процесния имот от името на ответника.

По делото са представени и фактури, издадени на името на Я. А. И. за апартамент № 4 в гр. С..... 8, вх. 1, номер на инсталация 4000065359.

От събраните по делото доказателства се установява също, че със саморъчно завещание от 25.07.2010 г. М.Р. И.а се е разпоредила приживе със собствеността на процесния имот (апартамент № 4, находящ се в гр. С..... 8 на първия етаж над партера, с площ от 76 кв. м.) като е завещала същия на своята внучка Т. Я. И.а, ЕГН *****, за което е представено саморъчно завещание от 25.07.2010 г. Завещанието е обявено с рег. № 7107/24.08.2012 г. от нотариус В.М. с рег. № 053 на НК и с район на действие – СРС и вписано в Агенция по вписванията с рег. № 37129/27.08.2012 г., том X, акт № 84, на 27.08.2012 г.

Въз основа на събраните доказателства съдът приема, че процесният недвижим имот (апартамент № 4 на първи надпартерен етаж в гр. С..... 8, както е заявен от ответника и вписан в базата данни на ищеца) с абонатен № 12042, е бил придобит, считано от 06.03.2012 г. от третото за процеса лице Т. Я. И.а по силата на завещателното разпореждане от 25.07.2010 г., извършено приживе от М.Р. И.а, починала на 06.03.2012 г. и собственик на процесния имот.

Съгласно разпоредбата на чл. 14 ЗН завещателят може да се разпорежда чрез завещанието с цялото си имущество, а съгласно чл. 16, ал. 1 ЗН завещателните разпореждания, които се отнасят до цялото имущество на завещателя се наричат общи и придават качеството на наследник на лицето, в полза на което са направени. Касае се за формална едностранна сделка – един от способите за разпореждане на собственика с притежаваното от него имущество, чийто вещноправен прехвърлителен ефект настъпва в момента на смъртта на завещателя. В тази връзка следва да се отбележи, че предвиденото в разпоредбата на чл. 27 ЗН обявяване на завещанието има единствено информативно, оповестително действие за заинтересованите лица и не се отразява върху момента, в който наследникът по завещанието придобива правата върху притежаваното от завещателя имущество към датата на смъртта му – момента на откриване на наследството – чл. 48 ЗН. Вписването на завещанието също има само оповестително действие. И двете правни действия не са условие, за да породи завещанието действие, считано от откриване на наследството на завещателя. В съдебната практика се приема, че обявяването на саморъчното завещание и вписването му представляват действия по упражняване на правата

по него по смисъла на т. 3, б. „г“ на ППВС № 7/1973 г., но не са основание и предпоставка за пораждање на неговия вещнопрехвърлителен ефект (така решение № 206/25.07.2012 г. по гр. д. № 238/2012 г. на ВКС, II г. о., решение № 50013/14.03.2023 г. по гр. д. № 1983/2022 г. на ВКС, I г. о. и др.). С оглед на изложеното, считано от откриване на наследството на М. И.а – 06.03.2012 г. имотът е преминал в собственост на Т. Я. И.а.

Както се посочи обаче, в разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ е уреден презумптивният неформален договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди при общи условия. Тази презумпция не изключва възможността облигационното правоотношение да възникне и при постигнато изрично съгласие между доставчика и неговия клиент. По делото е установено, че собственик на имота през исковия период е Т. Я. И.а по силата на саморъчно завещание. Подаденото заявление – декларация за откриване на партида на името на ответника обаче представлява по своето правно естество предложение за сключване на договор за доставка на топлинна енергия, отправено до топлофикационното дружество – по аргумент от чл. 13 ЗЗД и по смисъла на разясненията на цитираното по-горе тълкувателно решение. По делото е установено, че през процесния период партидата е била на името на ответника, с оглед на което следва да се приеме, че ищецът е приел предложението за сключване на договор, продължавайки да доставя топлинна енергия до процесния апартамент и от 23.08.2012 г. между Я. И. и ищцовото дружество е възникнало изрично договорно правоотношение за покупко - продажба (доставка) на топлинна енергия, поради което страна по това учредено продажбено правоотношение през релевантния период е бил именно ответникът Я. И. и той е носител на всички задължения за заплащане на доставената топлинна енергия до имота за исковия период. Предвид обстоятелството, че възникването на това облигационно правоотношение – на 23.08.2012 г. следва във времето пораждање на действието на саморъчното завещание - с откриване на наследството на починалия на 06.03.2012 г., и при липсата на данни да са настъпили други релевантни за правоотношението юридически факти, които да обуславят възникването на ново договорно правоотношение с трето за спора лице (вкл. със собственика на имота), то съдът приема, че именно ответникът е пасивно материално легитимиран да отговаря по предявените искове.

Обстоятелството кой фактически е живял в имота, респективно е ползвал доставяната до същия топлинна енергия, е ирелевантно за основателността на исковата претенция, с оглед изразеното от ответника изрично желание да бъде обвързан с договор за доставка на топлинна енергия на адреса на топлоснабдения имот. Относно твърдението на ответника, че не е знаел за саморъчното завещание към момента на подаване на заявлението – декларация съдът приема, че това обстоятелство не изключва качеството на ответника на потребител на топлинна енергия, доставяна до имота, при липса на твърдения и на данни след узнаване за саморъчното завещание ответникът да е прекратил облигационната връзка с ищеца, съответно да е подал последваща молба – декларация за закриване на партидата, водеща се на негово име. С оглед на разясненията на посоченото тълкувателно решение и събраните доказателства съдът приема, че именно ответникът е клиент на топлинна енергия за битови нужди по аргумент на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ и има задължение да заплаща

стойността на доставената от ищеца топлинна енергия в имота за исковия период въз основа на сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 - чл. 148) и в Наредбата за топлоснабдяването.

В чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че сградата, в която се намира имотът е топлоснабдена. Установено е, че на проведено на 03.09.2001 г. общо събрание на етажните собственици е взето решение да бъде сключен договор за услугата дялово разпределение с „Б.Б.“ ООД, като по делото е приет и сключеният между етажната собственост и „Б.Б.“ ООД договор № ТС470/20.09.2001 г. за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ чрез система за индивидуално отчитане и разпределяне на топлинната енергия. От данните по делото става ясно, че през исковия период „Б.“ ООД е осъществявало дяловото разпределение на топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният апартамент, като са съставяни изравнителни сметки след края на всеки отоплителен сезон.

Относно количеството и цената на топлинната енергия е изслушано и прието заключение на съдебно – техническа експертиза (СТЕ), неоспорено от страните, което съдът кредитира като компетентно изготвено и в пълнота отговарящо на поставените задачи. От заключението на вещото лице настоящата инстанция приема, че за процесния период количеството топлинна енергия за абонатната станция, обслужваща процесната сграда, в която се намира топлоснабденият имот, е измервано и отчитано от общ топломер. Технологичните разходи в абонатната станция са отчислявани от доставената в абонатната станция топлинна енергия и са били за сметка на ищеца. Дяловото разпределение е осъществявано от „Б.“ ООД. За процесния период за имота е начислена топлинна енергия за отопление за имот, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване. За периода 01.05.2019 г. - 30.04.2020 г. не е осигурен достъп до имота за отчет на уредите за дялово разпределение. В имота е имало три отоплителни тела, с монтирани разпределители на ТЕ, за които (служебно) са начислени - общо 4981,01 дялови единици и е изчислена и начислена ТЕ, отдадена от отоплителни тела в

имота – 6,5227 МВтч. Не е начислявана ТЕ за отопление на имот от отоплителни тела в общите части като дял за имота. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем 183 м^3 - 0,79268 МВтч, както и ТЕ за подгриване на вода за БГВ на база служебно начислен разход – $11,070 \text{ м}^3$. За периода 01.05.2020 г. - 30.04.2021 г. е осигурен достъп до имота за отчет на уредите за дялово разпределение. В имота е имало три отоплителни тела, с монтирани разпределители на ТЕ, за които е изчислена и начислена ТЕ, отдадена от отоплителни тела в имота – 0,28685 МВтч. Не е начислявана ТЕ за отопление на имот от отоплителни тела в общите части като дял за имота. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем 183 м^3 - 0,85435 МВтч, за имота не е изчислена и начислена ТЕ за подгриване на вода за БГВ. За периода 01.05.2021 г. - 30.04.2022 г. е осигурен достъп до имота за отчет на уредите за дялово разпределение. В имота е имало три отоплителни тела, с монтирани разпределители на ТЕ, за които е изчислена и начислена ТЕ, отдадена от отоплителни тела в имота - 9,34106 МВтч. Не е начислявана ТЕ за отопление на имот от отоплителни тела в общите части като дял за имота. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем 183 м^3 - 0,95451 МВтч, както и ТЕ за подгриване на вода за БГВ на база - отчетен разход 14 м^3 . Според вещото лице дяловото разпределение за процесния период е извършено съобразно нормативната уредба. След извършеното изравняване вещото лице е посочило, че стойността на ТЕ за процесния период възлиза на сумата от 2153,43 лв., в която сума не са включени изравнявания, корекции и просрочени задължения от предходни периоди, както и не са включени и стойности по фактури за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия. Съгласно заключението дължимата сума за дялово разпределение е в размер на 67,98 лв. Вещото лице не е констатирало отклонения от нормативните изисквания за начисляване на ТЕ за периода. Посочено е и че общият топломер е преминавал метрологични проверки на 07.09.2018 г. и на 16.09.2021 г., като не са констатирани отклонения (в съдебно заседание вещото лице пояснява, че макар последващата проверка да е след изтичане на две години от предходната такава, не са констатирани отклонения при измерване на топлинната енергия, преминала през общия топломер), с оглед на което и съдът приема, че през процесния период същият е бил годно средство за търговско измерване на преминаващата през същия ТЕ.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза, неоспорена от страните, която съдът кредитира след преценка по реда на чл. 202 ГПК, се установява, че счетоводството на ищеца е редовно водено. Няма данни и не се твърди плащане на процесните задължения.

Настоящият съдебен състав приема, че от СТЕ се доказва, че през исковия период до имота е доставяна топлинна енергия на стойност 2153,43 лв. – за отопление на имот, за битово горещо водоснабдяване и топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. Тази енергия е начислена при условията на установения по делото неосигурен достъп до имота за отчет на уредите за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., което е предвидено като възможност в действащата през процесния период нормативна уредба, както и при

осигурения достъп за отчет на уредите за последващите два отоплителни сезона. По делото са представени доказателства от третото лице - помагач за извършен реален отчет на уредите за дялово разпределение, подписан за клиент, доставката и стойността на топлинната енергия не са и оспорени от ответника. В допълнение следва да се посочи и че съгласно чл. 70, ал. 4 от Наредбата, на клиентите, неосигурили достъп за отчет, за всички отоплителни тела в имота се начислява енергия по реда на т. 6. 5 - от приложението по чл. 61, ал. 1 като отоплителни тела без уреди, като според вещото лице изчислението по изравнителните сметки е правилно. Начисляването на служебна енергия представлява изключение от общото правило, че количеството на потребената от потребителите в сграда в режим на етажна собственост топлинна енергия се определя въз основа на отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, което изключение е обусловено от фактическата невъзможност посочените уреди да бъдат отчетени поради причини, за които отговаря съответният потребител (т. нар. неосигурен достъп). В конкретния случай по делото са представени документи, посредством които ищецът пълно и главно доказва правото си да начисли по реда на наредбата служебно количество на топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., което след това е фактурирал. За останалите периоди е налице реален отчет на уредите за дялово разпределение, въз основа на осигурения до имота достъп, като сумите са начислявани от ищеца въз основа на одобрените цени на ТЕ, действащи по време на процесния период. Не се твърди и доказва ответникът да се е възползвал от възможността да поиска допълнителен отчет и преработване на изравнителните сметки в сроковете, указани в общите условия на договорите и изискванията на наредбата, поради което съдът приема, че топлинната енергия е начислена правилно и е на стойност 2153,43 лв.

Ответникът, в срока по чл. 131 ГПК, е направил възражение за погасяване на сумите по давност, по което съдът приема следното:

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (така ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичане на тригодишен давностен срок.

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в чл. 114, ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Разпоредбата на чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ ЕАД от 2016 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението за

издаване на заповед за изпълнение – 18.01.2023 г., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК – то в случая от 18.01.2023 г. давността е прекъсната, като в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. срокът на погасителната давност е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 10.11.2019 г. (с прибавяне на 69 дни, през които давност не е текла), са погасени по давност. В случая това са вземанията за периода м. 05.2019 г. - м. 08.2019 г. включително, тъй като вземането за м. 08.2019 г. е станало изискуемо на 15.10.2019 г., или непогасени са вземанията за периода м. 09.2019 г. – м. 04.2022 г. (вземането за м. 09.2019 г. е станало изискуемо на 15.11.2019 г. и не е обхванато от погасителна давност). Видно от данните по делото обаче, за посочения период не е начислена топлинна енергия – Таблица № 2 от СТЕ, поради което няма суми, които да са недължими поради погасяването им по давност. Поради това искът за главница за топлинна енергия следва да бъде уважен изцяло за сумата от 2053,28 лв. – съобразно диспозитивното начало (чл. 6 ГПК) и за периода м. 09.2019 г. – м. 04.2022 г., съответно отхвърлен за периода м. 05.2019 г. - м. 08.2019 г. Като законна последица от уважаването на иска, върху главницата следва да се присъди и законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.01.2023 г. до окончателното плащане.

По претенцията за услугата за дялово разпределение за периода:

Установява се от представените по делото доказателства, че сградата, в която се намира жилището на ответниците, е била присъединена към топлопреносната мрежа. От събраните в хода на производството доказателства е видно, че услугата е извършвана през процесния период от „Б.“ ООД.

Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, като начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в действащата към процесния период Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г. В отношенията между страните са приложими общите условия, приети по делото като доказателство, като според същите условия редът и начинът на заплащане на услугата „дялово разпределение“ се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение. Според чл. 22 от ОУ услугата „дялово разпределение“ се заплаща на продавача – „Т.С.“ ЕАД, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение за процесния период.

Доколкото съдът достигна до извод, че страните са били обвързани от договорно правоотношение през периода, а от доказателствата по делото е установено, че услугата е извършвана, следва да се приеме, че цената на същата е дължима на ищеца. Ето защо и този иск е доказан по основание и размер за сумата от 67,98 лв. (съгласно СТЕ). Началната дата, за която се претендира цена на услуга за дялово разпределение е м. 12.2019 г., поради което няма вземания, които да са погасени по давност и искът е основателен в пълен размер, ведно

със законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.01.2023 г. до окончателното плащане.

По иска за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия:

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия за периода са приложими Общите условия към договора, одобрени с Решение № 0У-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Лихва за забава обаче на основание чл. 33, ал. 3, вр. ал. 2 вр. чл. 32, ал. 3 от общите условия от 2016 г. започва да се начислява единствено след 45-дневен срок след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, доколкото падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45-дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. Предвижда се лихва да се дължи след установяване на окончателния размер на задължението, с оглед което и след настъпване на падежа купувачът изпада в забава и дължи обезщетение в размер на законната лихва. Следователно, задълженията за заплащане стойността на доставената енергия са възникнали като срочни, поради което поставянето на потребителя в забава не е обусловено от отправяне на покана от страна на кредитора или от публикуване на общата фактура на интернет - страницата на дружеството.

Съобразявайки дължимата главница от 2053,28 лв., момента на изпадане в забава за заплащане на задължението по всяка от изравнителните сметки и с помощта на онлайн калкулатор, съдът изчисли на основание на чл. 162 ГПК, че лихвата за забава е в размер на 239,27 лв., съответно с оглед диспозитивното начало искът следва да бъде уважен изцяло за сумата от 228,92 лв. за периода 15.09.2020 г. – 10.01.2023 г.

По иска за лихва за забава върху цената на услугата за дялово разпределение на ТЕ:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция за сумата от 12,15 лв. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на присъждане на разноски възниква и за двете страни съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исквете.

За исковото производство ищецът претендира разноски в размер на 47,25 лв. – държавна такса, 500 лв. – депозити за експертизи и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК в минимален размер от 100 лв., или общо 647,25 лв. На основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, съразмерно с уважената част от исквете,

ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 643,92 лв.

За заповедното производство ищецът претендира разноски в размер на 97,25 лв. – 47,25 лв. - държавна такса и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, съразмерно с уважената част от исквете, на ищеца се дължат разноски в общ размер на 96,74 лв.

От ответника се претендират разноски в размер на 536 лв. – адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 03.10.2023 г., което е в минимален размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което възражението на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно, като на основание чл. 78, ал. 3 ГПК съразмерно с отхвърлената част от исквете на ответника се дължи сумата от 2,75 лв. – разноски за исковото производство.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, икове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Я. А. И., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Г.С.Р.“ №....., дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата от 2053,28 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот - апартамент № 4, находящ се в гр. С., община Красно село, ул. „Л.П.“ № 8, ет. 1 над партер, абонатен № 12042 за периода 01.09.2019 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 18.01.2023 г. до плащането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за периода 01.05.2019 г. – 31.08.2019 г.; сумата от 67,98 лв., представляваща цена на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за същия имот за периода 01.12.2019 г. – 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 18.01.2023 г. до плащането; сумата от 228,92 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, начислена за периода 15.09.2020 г. - 10.01.2023 г., за които вземания по ч. гр. д. № 2660/2023 г. по описа на СРС, 48 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 25.01.2023 г., като

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът Я. А. И., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Г.С.Р.“ №....., дължи на ищеца „Т.С.“ ЕАД сумата от 12,15 лв., представляваща мораторна лихва върху стойността на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за периода 31.01.2020 г. - 10.01.2023 г., за която сума по ч. гр. д. № 2660/2023 г. по описа на СРС, 48 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 25.01.2023 г., като неоснователен.

ОСЪЖДА Я. А. И., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Г.С.Р.“ №....., да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от 643,92 лв. - разноси в исковото производство и сумата от 96,74 лв. - разноси в заповедното производство, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, да заплати на Я. А. И., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Г.С.Р.“ №....., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 2,75 лв. – разноси в исковото производство, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач „Б.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Братя Бъкстон“ № 85, на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____